

Nr. 13

21. júní 2020

80. árg.

At flyta sítt fjall

„Tann, ið sigur við hetta fjallið: Lyft teg upp og kasta teg í havið og ekki ivast í hjarta sínum, men trýr, at so verður, sum hann sigur, tá skal tað verða honum fyri.“ Mark. 11,23.

Jesus segði, at ein og hvør, sum sigur við hetta fjallið: Flyt teg og kasta teg í havið, og sum ekki ivast í hjarta sínum, men trýr, at tað, hann sigur, fer at henda, hann skal fáa tað, uttan mun til, hvat ið hann biður um. „Tí sigi eg tykkum: Alt tað, sum tit biðja um og tráa eftir, trúgvíð, at tit hava fingið tað, tá skal tað verða tykkum fyri.“ (Vers 24).

Nú flutti Jesus ekki nakað natúrligt fjall í síni tænastru, so hvat talaði hann um her? Teir trupulleikarnar, sum vit renna okkum í her í lívinum! Og gev tær far um nakað týðningarmikið: Hann talar bara eina ferð um okkara tørv á „trúgv“ – og tvær ferðir um okkara tørv á at „siga“ Hansara Orð út. Hví?

Tí at tú, um tú ikki hevur nóg stóra trúgv at láta við munni tínum og tala Guds Orð út, heldur ikki hevur nóg stóra trúgv at flyta títt fjall!

Bíblían sigur: „So kemur tá trúgvin av tí, sum verður hoyrt; men tað, sum verður hoyrt, kemur gjøgnum orð Krists.“ Róm. 10,17. Nakað undurfult hendir, tá ið tú bert fram Guds Orð. Oyru tíni hoyra tað, sinnið endurnýggjast, tú broytist og fert at leggja høvudsdentin á onnur ting, og trúgvin reisir seg inni í tær, og tað er tað, sum fær Gud at svara. Og tá ið tú heldur fast í tí trúnni og sýtir at vika teg ein tumma – og heldur á at tala Guds Orð, so fer fjallið í lívi tínum so smátt at broytast.

So leingi tú heldur á at siga, hvat ið tú „hugsar og føkir“ í tí natúrliga sinninum, verður fjallið standandi sum ein óvikandi

klettur. Men tá ið tú stendur á Guds lyftum og kunngert: „Eg veit ikki hvussu ella nær, men eg veit, at tú (fjallið) hoknar niður í Jesu navni,“ so fer fjallið at flyta seg.

„... et Ord til Dagen“ - Effie Campbell umsetti.

Vandamikið at banna og blóta

Í Kristiligum Ungmannablaði nr. 7/1982 stóð ein áhugaverd grein, har kendi danski skiparin, Marcus Moe, sáli, greiðir frá einari uppliving. Her nógv styt:

Vit vóru nærindis Hull, tá ið ein av manningini bleiv sjúkur. Læknin helt, at rættast var at senda mannin heim. Í skundi fingi vit ein annan mann umborð. Hann var svii, 22 ár og æt Gustav. Vit vóru neyvan leysir úr landi, fyrr enn vit skiltu, at hann var eitt rættiligt óvætti. Hann versnaði so tungliga, sum dagarnir gingu. Blótan og bannan, skenskt tos og ljótar vísur floymdu út úr munni hansara. Hevði eg at honum, gjordist hann bara verri. Eg bjóðaði honum at taka lut í kvøldbøn okkara. Men tað vildi hann ikki. Soleiðis gekst í 14 dagar. Tað einasta, eg kundi gera, var at rópa til Harran fyri honum – og Harrin hoyrði.

Hin 14. dagin kom stýrimaðurin og segði, at nú var sviin vordin málleysur, hann fekk ikki orðið upp, men tað mundi vera lótir, hann fór helst skjótt at brúka munnin aftur. Eg sendi boð eftir Gustavi og sá beinanvegin, at hetta vóru ikki lótir. Sorg og ræðsla sást á andliti hansara, og tárini streymaðu úr eygunum. Eg kannaði hann, men har tóktist alt at vera í lagi uttan hetta, at hann fekk ikki tosað. Eg minti hann á, hvussu skitnan munn hann hevði havt: eiðir, bannan og háðan av øllum heilagam hevði floymt út av vørrum hansara, hann hevði roynt at forkomið okkara kristiligu møtum. Eg segði við hann, at tað var ikki lógið, at Harrin nú gjørdi tað ógjørligt hjá honum at synda longur við munninum.

Eg fekk loyvi at lesa eitt Guds orð og biðja fyri honum. Hann var fyrstur at koma til kvøldbønina og sat og græt alla tíðina. Vit bóðu nógv fyri honum, men hann var málleysur tveir teir næstu dagarnar. Eg segði so við hann: „Royn at hava Jesu navn á tungu tíni, til tað eydnast tær at siga tað hart.“ Hann royndi, sveittin lak av honum. Um kvøldið kom ein av manningini rennandi og rópti: „Gustav fer at doyggja!“

Eg leyp fram. Gustav lá og ringdi seg í krampa á dekkinum. Froðan vóð um munnin. Vit royndu at køla hann og gníggja honum. At enda slepti krampin honum, men hann lá sum deyður. Frá mongum hjarta fór ein tigandi bøn upp til Guds fyri honum. Men so fór krampin aftur við honum, verri enn fyrr. Tá ið krampin hesa ferð slepti honum, trúðu vit, at hann var deyður. Men løtu seinni eydnaðist honum at fáa eitt óskiljandi ljóð fram. So við og við fekk hann tosað týðiliga. Og so var hann grøddur. Men hann var so útlúgvaður, at hann mátti ligga í koyggjuni í tveir dagar.

Tá var hann þúra friskur. Hann bannaðist ongantíð aftur. Har afturímóti fór hann so smátt at murra „hin nýggja sangin“.

Effie Campbell.

Maðurin á beinkinum

Vit sótu og hugdu í sjónvarp at Kanal 10 úr Noregi. Karl-Georg Rognstad var gestur, og segði hann frá lívi sínum. Frá tí at hann var blaðungur, hevði hann brent fyri at bera hin glaða boðskapin út.

„Vit vóru nakrir ungdómar, sum sóu tørvin á at boða orðið, og vit vóru rættiliga brennandi. So fullu serrættindini hjá NRK til einsamalt at senda útvarp. Ein rúgva av tí, tey nevndu „nærradio“, spretti upp allastaðni. Vit ætlaðu eisini okkum at stovna eitt sovorðið útvarp, men slíkt er dýrt, so tað bar ikki til. So gjørdur vit tað í staðin, at vit keyptu okkum nakrar senditímar frá útvarpinum í grannabýnum. Eg fekk ábyrgdina av tí, ið vit nevndu náttarútvarp, har vit sendu frá klokkan ellivu á kvøldi til klokkan tvey á nátt.“

Vit vóru altíð so salvaðir; men eitt kvøldið hendi nakað heilt serligt. Eg sat einsamallur í hesum lítla rúmi og sendi beinleiðis. Tá kom Guds Andi við veldigari kraft inn í rúmið. Nøkur orð, sum ikki komu frá mær sjálvum, flutu út úr munni mínum, og eg segði: „Ert tú sorgarbundin, illa fyri og deprimeraður, so skalt tú vita, at Jesus elskar teg, og hann vil hjálpa tær. Tær nýtist ikki at fara inn í nakra kirkju ella seta teg í samband við ein prest ella pastor. Tú kanst biðja sjálvur. Sig: „Jesus, reinsa meg! Jesus, frels meg!“ Tað er nóg mikið. Hann vil gera tað.“

So gingu nógv ár. Ein dagin, tá ið eg gekk í miðbýnum í Oslo, hitti eg Jan Hanvold, og vit komu í prát. Tá kemur ein

maður gangandi móti okkum. Hann steðgar á og starir og starir at mær. Eg helt tað vera eitt sindur ófólkaligt, at hann steðgar á og starir soleiðis, meðan vit standa og prátta okkara prát. So fer Hanvold, og maðurin kemur yvir til mín og sigur: „Tú eitur Karl-Georg Rognstad!“

„Ja,“ svari eg, „men kennast vit báðir?“

„Fyri mongum árum síðani sat eg eina nátt á einum beinki og var djúpt deprimeraður. Eingin glotti var fyri stavni, og eg visti hvørki út ella inn. So tendraði eg eitt lítið úrvarpstól, sum eg hevði við mær. Tá hoyrði eg røddina á tær. Tað var, sum tú vendi tær beinleiðis til mín. Tú segði, at eg skuldi biðja hesa bønina: „Jesus, reinsa meg! Jesus, frels meg!“ Tað gjørdi eg, og eg bleiv herliga frelstur. Síðani fór eg inn í eina samkomu, og har gangi eg regluliga.“

Ja, vit skulu sáa bæði tíðliga og seint, tí vit vita ikki, um hetta ella hitt eydnast, ella bæði tvey,“ endaði Karl-Georg.

Effie Campbell.

Fostrið

Sálmur 139,16: „Forløg míni eygu tíni sóu, og í tína bók vórðu skrivaðir allir teir dagar, ið avmáldir vóru, áður enn nakar av teimum var til.“ Gud sær okkum longu, tá ið vit bara eru eitt fostur.

Gud lítur at fostrinum sum eitt fullment menniskja við fullum virði. Hann roknar við okkum frá gitnaðarstundini. Sjálvt um fostrið ikki hevur eitt tilvitað samband við Gud, hevur Gud eitt tilvitað samband við fostrið.

Lógirnar, sum eru settar í gildi móti Guds fyriskipan, eru ørskapur settur í system at týna næsta ættarliðið. Og so tosa tey um eldrabyrðuna og nevna einki um, at trupulleikin er mannagjördur, av tí at so nógv av yngra ættarliðnum manglar. Tá ið vit grípa inn í Guds fyriskipanir, verður kaos.

Effie Campbell umsetti.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum. Adressan er: **www.jesus4all.dk**

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissiðin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 14

5. júlí 2020

80. árg.

Lat Gud siga tær, hvør ið tú ert!

„... móðir hansara gav honum navnið Jabez...”

1. Krøn. 4,9 V.D.

Navnið Jabez merkir „pína og trupulleiki“. Kanst tú hugsa tær at koma inn í eitt rúm og hoyra onkran siga: „Har kemur trupulleiki“, ella at onkur umtalar teg sum „eina pínu“? Og uppafstur verri – mamma Jabez setti handan merkiseðilin á hann tann dagin, hann varð føddur, tí „... eg havi føtt hann við pínu“, segði hon.

Men Jabez sýtti fyri at bera handan merkiseðilin ella lata navnið lýsa seg. Staðin fyri at hyggja aftur um bak at fortíð síni og lurta eftir teimum, sum funnust at honum, vendi hann sær til Guds og bað: „Á, hevði Tú viljað signað meg og rúmkað landamark míni, latið hond Tína verið við mær og latið tað verðið so, at eingin ólukka kom, og eg slapp frá øllum, ið svárt er!“ Og Gud gav honum alt, ið hann bað um.“ (Vers 10) V.D.

Tann merkiseðilin, sum situr uttan á einari fløsku, greiðir frá tí, sum er í fløskuni. Og um tú loyvir øðrum at seta merkiseðlar upp á teg, avmarka teir tína tilveru, tí slepst ikki undan. Og um tú fyrst góðtekur handan merkiseðilin, sum tey seta á teg, fert tú at halda, at tað lýsir, hvør ið tú ert, og at tú ongantíð fert at røkka meir enn tað. Nei, tað er **bara** Gud, sum kann siga tær, hvør ið tú ert!

Ger tí sum Jabez – far beinleiðis til kelduna: Gud. Hann skapti eg. Hann frelsti teg. Hann kallar teg. Hann gevur tær evnini. Hann gevur tær styrki. Hann lønar tær. So tá ið onnur menniskju royna at seta merkiseðlar á teg, stígur Gud fram og

sigur: „... Óttast ekki! Eg havi kallað teg við navni, tú ert Mín!“
(Es. 43,1 V.D.)

Sannleikin er tann, at Gud elskar teg, og at hansara góð-
kenning vinnur á allari aðrari ónøgd.

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

At kenna seg elskaðan

Tá ið Sanna Hammer helt ein fund uppi í eldrasamkomuni í K.F.U.K., greiddi hon frá sínum ættarbondum. Mamma hennara var bara tvey ár, tá ið pápi hennara doyði. Hann var við einum skipi undir Íslandi, men hann hevði skrivað lítlu dóttur síni eitt bræv og sent tað úr Íslandi. So brævið kom fram, eftir at hann var deyður. Mamma Sonnu goymdi hetta brævið sum reyðargull, og Sanna, sum eitur eftir ommu síni, hevur arvað brævið.

Tað er skrivað við miklum kærleika. Fulla navnið á dótrtrini stendur har, og pápin málber seg nakað soleiðis: „Til mína høgt elskaðu dóttur. Pápi gleðir seg at koma heim og vera saman við tær.“ So skrivar hann eisini eitt sindur til sína konu, og hon verður eisini nevnd við fulla navni sínum. Tað er ein hátíðarligur dāmur yvir hesum brævi. Mamma Sonnu segði, at tað var ikki synd í sær, at hon ongan pápa átti, tí hon hevði tað skrivligt, hvussu høgt hann hevði elskað barn sítt. Sanna hevur ongantíð hoyrt mammuna gramt seg um sína lagnu, tvørtur-ímóti. Mamman var sjúkrasystir, og hon fór altíð út í bygdina at hjálpa, har tørvur var á tí.

Tú og eg eiga eisini eitt sovordíð kærleiksbræv frá pápa okkara í himli, tað er Bíblían. Lesa vit hetta brævið og síggja, hvussu stóran kærleika og náði hann gevur okkum? Vit eru eitt lítið fólk, bara 50.000 menniskju, men Harrin hevur vælsignað okkum so ríkiliga. Venda vit aftur við tökkini, ella grenja vit bara?

Í hesum sambandi nevndi Sanna, at nakað, sum vit kanska ikki hugsa so nógv um og ikki virðismeta nóg høgt, er vatn. Har, sum hon var á Filipsoyggjunum, var ofta lítið og skitið vatn ella als einki. Tað er ringt ikki at kunna skola niður á vesinum. So kundi tað henda, at eitt sindur av vatni kom mitt um náttina. Tá bankaði grannin á dyrnar hjá Sonnu og rópti:

„Vatn, vatn!“ So fór Sanna upp klokkan trý á nátt, setti seg í túnið og fór at pumpa vatn niður í spannina. Vatnið var rustað og skitið, og leingi var at fylla spannina, men gott var at kunna stoyta vatnið niður í vesið. Tá ið Sanna seinni kom til Føroya, rópti hon: „Kranin rennur, kranin rennur, skrúva fyri!!“

„Ver tú bara óttaleys, her hava vit ríkiligt av reinum vatni,“ varð svarað. Síggja vit náðina, sum Harrin hevur signað Føroya land við, og takka vit?

Effie Campbell.

Vantrúarandi forðar bønarsvari

Vit lesa um Jairus í Luk. 8, at tá ið hann fór til Jesus í sínari neyð, var dóttir hansara álvarsliga sjúk, men hon var enn á lívi. Meðan hann tosaði við Jesus, fekk hann hesi boðini: „Dóttir tín er deyð...(v. 49) Men Jesus segði við Jairus: „Óttast ikki, trúgv bara, so skal hon verða bjargað.“ (v. 50) Í vers 51 lesa vit, at Jesus sendi tey syrgjandi, sum onga trúgv høvdu, burtur, og loyvdi bara Pæturei, Jóhannesi, Jákupi og foreldrunum at gentuni at koma inn við sær. Jesus rópti og segði: „Genta, reis teg upp!“ Og andi hennara vendi aftur, og hon reistist í stundini.

Hví mundi hann ikki loyva hinum at vera inni, meðan hann framdi hetta undrið? Tað var tí, at ein vantrúarandi tá fór at mótarbeiða Guds verki. Tað lesa vit eisini um í Matt. 13,58: „Og hann gjørdi ikki mangar kraftargerðir har (í heimbygðini Nasaret) vegna vantrúgv teirra.

Ein gomul trúgvandi kona úr Hvalvík hevur sagt mær frá einari hending úr ungdómsárum sínum. Hon hevði verið á Haslev Udvidede Skole. Hetta er ein indremissionsskúli. Har hevði hon fingið eina danska vinkonu, sum æt Thyra. Nakað eftir at hvalvíksgentan er heimafturkomin, skrivar Thyra og spyr, um hon kann koma at ferðast. Jú, tað var alt í lagi.

Um hetta mundið var ein trúboðari í Hvalvík. Hann æt Bjuland, og veking var har. Katrina og Petur av Oyri byrjaðu heimamissionina í Hvalvík. Petur var nú farin at síggja rættiliga illa, og Bjuland segði: „Hetta skulu vit biðja fyri!“ Hann savnaði fyra konur saman, sum vóru vanar at biðja, teirra millum var henda hvalvíksgentan. Hann legði henni eina við, at hon ikki mátti taka Thyru við sær, tí hon hevði ikki trúgv fyri slíkum.

Petur av Oyri sat á einum stóli, og Bjuland kom við einari lítlari skál, har olja var í. Hann stakk fingurin niður í oljuna og teknaði ein kross á pannuna á Peturi, og so bóðu tey øll, og hann fekk sjónina aftur og kundi lesa.

Bjuland var altso varur við henda bíbilska sannleika, at skal Guds andi virka frítt, má eingin vantrúarandi vera til staðar.

Effie Campbell.

Jesu koma nærkast

Jesus kemur skjótt aftur. Tá ið vit eru í Jerusalem og Ísrael kenna vit á okkum, at so er, og hyggur tú út yvir verðina, so kennir tú tað sama, tað kókar mangar staðir kring heimin, og vit síggja Jesu orð um endatíðina ganga út fyri eygum okkara.

Á okkara álmanakka stendur í ár 2019. Jødiski álmanakkin vísur 5780 ár eftir skapanina, og jødarnir siga, at vit skulu leggja gott og væl 200 ár afturat. So tá ið jødar í ár (2019) hátíðarhildu nýggjår 30. sept., so eru tað 20 ár, til vit koma til ár 6.000 eftir skapanina.

Effie Campbell umsetti.

Tempulplássíð

Vit eru í Ísrael og standa á Oljufjallinum og hyggja móti gylta portrinum í Jerusalems-múrinum. Tað er stoypt upp fyri portrið, og tað er fult av muslimskum grøvum, so tað skal forða Messiasi at koma inn og seta seg á trónu sína. – Vit vita, at templið skal byggjast upp aftur á Tempulplássinum. Templið er longu bygt í modulum og er til reiðar at verða sett upp. Tað er stórt at liva í hesum tíðum og síggja profetiini og lyftini í Bíbliuni ganga út.

e.c. ums.

Gud kann brúka teg. Lat dýrd Guds sleppa at skína yvir og gjøgnum teg, so at menniskju kunnu síggja Gud í tær í gerandisdegnum.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: **www.jesus4all.dk**

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissiðin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74